

Poveștile iubirii - Satul... Calator in timp

Caprar Florin

Sunt zeci de ani de când nu am mai fost acasă,
Revăd iar munții dragi, pădurile bogate
Și colo sus în deal e casa bătrânească
Ascunsă-n înălțimi, pierdută printre sate.

Casa e pustie, pereții scorojiți,
Totul împrejur e parcă fără vlagă,
Pomii din grădină sunt acum sfrijiți
Lipsiți sunt de iubire de o viață-ntreagă.

Mă-ntorc în amintiri,când, odinioară,
Copil fiind jucam fetele din sat,
Obrăjori în flăcări, molcomă,sprințară,
Cosite-mpletite niciuna n-am lăsat.

Una mi-a fost dragă flăcău atunci fiind
Când alergam pe deal trăgând-o după mine,
Si din orice râdeam, vorbeam, visam trăind
Clipe minunate în zilele senine .

Pajiștea-nflorită mereu ne aștepta
Cu maci și mușetel, culori în armonie
Și arome fine iar când se înnopta
Priveam înmărmuriți a stelelor făclie.

Si sărutări fierbinți, îmbrățișări cu dor,
Iubiri ce nu se spun în taină le-am trăit
Iar visuri, jurăminti, toate la timpul lor
M-au făcut să simt că sunt tânăr, fericit.

Am regăsit-o iar cu gândul împăcat
Pe fata cu cosite și obrăjori măiastri,
E-o doamnă mândră-n sat și încă și-a păstrat
Aceași strălucire în ochii ei albaștri.

Căprar Florin
Sursă foto - internet